

IPOLYSÁGI KOPOGTATÓ

Az Ipolysági Református Gyülekezet értesítő lapja
1. évfolyam 1. szám

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

János evangéliuma 1,1-4

Bemutakozom

Először engedjék meg, hogy egy érdekességet áruljak el magamról. Nekem ugyanis két születésnapom van. A hónapot, napot most inkább nem említeném, inkább az évet. Először 1975-ben születtem meg, a dunaszerdahelyi kórház egyik helyiségében. Másodszor pedig 1995-ben, amikor elfogadtam Jézus Krisztust megváltómnak, születtem újból, a menny számára.

Isten csodálatosan munkálkodott életemben. A lelkeszi hivatásra sokáig nem készültem, álmomban sem gondoltam, hogy egyszer mégis ezt az elhivatást választom. Iskoláim elvégzése után először a dunaszerdahelyi Ister vállalatnál dolgoztam mint épületlakatos. A változások után cégünk csődbe ment, így kerültem a bőszi öregek otthonába, majd a szerződés letelte után a felbári kórház geriatricus osztályára ápolóként.

Vallásos nevelésben részesültem, de sokáig azt hittem, hogy Jézusról, Istenről csak a templomban van szó, s kint az életben már senki nem törődik vele, nem játszik szerepet a család életében. Eléggé meglepődtem tehát akkor, amikor Bősön az optikában, az ottani optikus, Oros Csaba Istenről kezdett nekem beszélni. Először csodabogárnak néztem és csodálkoztam, hogy ilyen is létezik. Csaba később meghívott Alistálra egy évzáró táborba. Itt az egész héten Istenről volt szó, s ami nagyon meglepett: szilveszterkor nem ittunk alkoholt, hanem énekléssel vártuk az új évet és imádsággal köszöntöttük, majd mindenki húzott egy ígét az ún. igekosárból, a következő évre. Így kaptam meg életem első ígét, ami így hangzott: „Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” Jer 31,3b

Az alkalom után nem volt nyugvásom, előkerült a régi Biblia és én naponta kerestem - keresem Isten akaratát. Megvallottam Neki bűneimet, és szívembe hívtam életem urának.

Megtérésem után elég hamar szerettem volna teljes munkaidőben Uramnak szolgálni, ám az akkori dékán nem egyezett bele a teológiára való jelentkezésembbe, volt katolikus múltamra hivatkozva. A feltétel az volt, hogy öt évet töltsék el szolgálattal, s azután próbálkozzam. Közben megemlítette,

hogy Bősön akár gyülekezet is lehetne. Feltételét komolyan is vette, hisz hiába jelentkeztem, még a felvételire sem hívtak el. Eleinte zúgolódtam a döntés miatt, ma már látom, hogy Istenünk bölcs vezetése volt benne, ez idő alatt megerősödhettem hitemben, s kipróbált lettem a küzdelemben, szolgálatban is.

Oros Csabával, aki lévita is, elkezdtek hívogatni a bósi reformátusokat, lényegében ekkor kezdett megalakulni a gyülekezet. Elindultak az istentiszteletek, a vasárnapi iskola, bibliaórák... (A bósi gyülekezet történetét bővebben a www.bos.ref.hu weboldalon el lehet olvasni.)

Közben az öregek otthonába elkezdtem hirdetni az igét, a lakók nagy örömére. Szobámban egy könyvtárat nyitottunk a pozsonyi iratmisszió jóvoltából. Barátaimmal egy keresztyén együttest is alapítottunk. Gyülekezetünk Isten kegyelméből elkezdett növekedni, megjelentek az első fiatalok, míg végül 1997-ben hivatalosan is kinyilvánítottuk szándékunkat: Gyülekezetet szeretnénk alapítani, leányegyházközséggé alakulni és a dunaszerdahelyi anyaegyházközséghez tartozni.

Az öt év hamar eltelt, közben tanúja lehettem Istenünk csodás munkájának, annak ahogy fiatalok adták át életüket Jézus Krisztusnak. A teológián aztán tovább tapasztalhattam Istenünk kegyelmét. Nagyon sok áldott testvért ismerhettem meg, határainkon túlról is. Lassanként bekapcsolódtam a lepramisszió munkájába, sokat jártunk missziózni, bibliaórákat tartani. Mivel iskolánk nem kapott az államtól semmilyen anyagi támogatást, létrehoztunk egy nonprofit szervezetet Pro Christo elnevezéssel. Mint alapító tag, csak áldani tudom Urunkat, azért a kegyelemért mely által, hatalmasan munkálkodott a szervezet életében. A Pro Christo n.f. szervezésében megszerveztem a Felvidéki Keresztyén Vállalkozók Fórumát Jókán, majd a szektákról tartottunk ismeretterjesztő előadást. Istenünk kegyelméből immár harmadik éve szervezzük a Felvidéki Egyházi Zenekarok Találkozóját, ami előreláthatólag májusban lesz Komáromban. Szentpéteren részese lehettem egy, a hátrányos helyzetű gyermekek felé szolgáló misszió létrejöttének, s az elmúlt nyáron sikerült egy kisebb tárbort is megszervezni részükre.

Isten kegyelméből a diákság két alkalommal engem választott meg az év diákjának, jelenleg a Selye János Egyetem Telológiai Karának seniora (esperese) vagyok.

Elmondhatom tehát, hogy Istenünk gazdagon megajándékozott, hogy áldásainak részese lehettem. Imádkozom azért, hogy itt Ipolyságon is mutassa meg hatalmasan az ő kimondhatatlanul nagy szeretetét. Dicsőség legyen ezért Őneki!

Gondolkodó

„Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek színét. Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben” Zsolt 104,30-31

Kedves Testvéreim!

Minden család életében nagy esemény az, ha egy új életet várnak, s megérkezik a hír: kislányod vagy kisfiad született. Örömteli pillanat, amire egész életünkben emlékszünk. A kisgyermekről még nem tudjuk azt, ki lesz belőle, nagy ember, akire felnéznek, vagy egy egyszerű ember, esetleg – s jaj, gondolni sem merünk rá- valaki, akit nem szeretnek, de bárhogy is legyen, nekünk akkor is a gyermekünk, és nagyon szeretjük, bármit mondanak majd rá az emberek.

Több mint 2000 évvel ezelőtt Betlehemben, egy egyszerű istállóban megszületett Isten egyszülött fia, a legdrágábbja. Nem palotában, bíborban, hanem egyszerű istállóban. Elküldte Őt a földre, hogy az embert megmentse, de jaj, az ember nem hallgatott rá, ütötte - verte, gólgotai keresztre szegezte.

Várhatnánk a véget, az Atya bosszúját, aki egyetlenét küldte a földre, szeme világát, akit nagyon szeretett, és az ember, így elbánt vele...

Mégsem tette. Miért? Tudta, mi az ember gondolata, gonosz az a bűnre hajlik. Hiába a törvény a próféták! Elveszett a neve! Isten előtt meg nem áll az ítéletben. Hanem ha valaki érte-helyette a bűnt el nem szenved. Ki tehetné ezt? Ó jaj, senki! Vagyis mégiscsak egy valaki: Szeretett Fia. Hát őt adja oda? S bár tudta, fiára mi vár itt lenn, tudta, az ember egyetlen reménye, az Ő (Isten) szeretett Fia kiontott vére. Elküldte hát, hogy az embernek legyen karácsonya, reménye. Óáltala, Óérte van az embernek üdvössége.

Igen, kedves Testvéreim, karácsonykor Isten a legdrágábbat, a legkedvesebbet adta azért, hogy nekünk mennyei örök életünk

lehessen. Most karácsonykor a gyermek Jézusra emlékezünk, de nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a gyermek felnőtt, és szabadítónkká, üdvözítőnkké lett. A szabadításnak nagy ára volt: az élete.

Felvetődik a kérdés: Te mit adsz neki érte? Eljössz karácsonykor istentiszteletre? Ugye Te is érzed, hogy ez nem elég. Ő a szívedet akarja. Ó, nem kirabolni, elvenni tőled, hanem megtölteni azzal a szeretettel, ahogy Téged szeretett. Megtölteni tartalommal. Szent Lelkével. Kopogtat szíved ajtaján, de ez az ajtó csak belülről nyílik. Rajtad áll, hogy mit és kit engedsz be abba. Ne zárd ki az Isten Fiát! Nyisd meg szíved ajtaját, s add át Néki trónusát!

És örvendezni fog az Úr tebenned, és a menny angyalai ujjongani fognak (Lk 15,10) és azt mondja: Megérte!

Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Zsid 4,7

Mindenkinek az élő Istentől megáldott karácsonyi ünnepeket és boldog, békés, az Úrral megélt új esztendőt kívánok.

Izsmán Jónás, segédlelkész

Bizonyoságtétel

Bizonyoságtételként szeretném elmondani, hogyan hívott el az Úr, és mikor adtam át életemet az ÚR JÉZUS KRISZTUSNAK.

Egy karácsonyi estén, felnyitottam az újszövetségi Bibliát, amelyet úgy kaptam édesanyámtól karácsonykor, és beleolvastam. Hozzáteszem, hogy azelőtt nem ismertem a Bibliát. Mikor megragadtak az ÚR igéi az ítéletről, és az Ő második eljövételéről, megfogadtam a szívemben, hogy minden nap fogom olvasni. Úgy is történt. Új évtől kezdve minden nap olvastam. Mikor elérkeztem a Máté evangéliuma 27. fejezetéhez, amely az ÚR JÉZUS haláláról szól, megszólított az Úr az Ő igéjében.

Ahogy nappal sötétség lett, mintha a teremtett világ szomorkodna. Az ÚR JÉZUS felkiáltott, némelyek gúnyolódtak. Miközben olvastam a nagypénteki történeteket, visszagondoltam azokra a dolgokra, amiket tett az Úr. Ahogy gyógyította a betegeket, ahogy beszélt az emberekkel, és ahogy szeretett minket, embereket. És az az ige, amely így szól: És íme a templom kárpitja kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. Ekkor mély fájdalom járta át a szívemet, úgy éreztem, mintha az én szívem hasadt volna meg. Csak azt tudtam mondani: Mit tettünk mi, bűnösök! És könnyek hullottak a szememből a szomorúságtól. Mint tudjuk, a százados, aki őrizte az URAT a keresztfánál, így szólt: Bizony Isten Fia volt! Vele együtt tudtam mondani: bizony Isten Fia volt ez!

Ezek voltak az én új, igazi életem kezdetei. Még akkor nem tudtam, mi az a megtérés, és mi kezdődött az életemben. Ezt ahhoz lehet hasonlítani, amikor az ÚR JÉZUS mosta a tanítványai lábát. A tanítványok sem értették, hogy miként lehet az, hogy az ÚR JÉZUS mossa az ő lábaikat. Péter is azt kérdezte az Úrtól: Uram, te mosod meg az én lábam? Így szól az Úr: "Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted." Én is később értettem meg, hogy mi is történt, és azt, hogy az ÚR szólított meg az Ő igéjében. Ezek után megvallottam az ÚR JÉZUSNAK bűneimet, és befogadtam Őt a szívembe. És köszönöm Isten Fiának, az ÚR JÉZUS KRISZTUSNAK, hogy megmentette a lelkemet az örök kárhozattól.

Kovács Roland, Bős

Gyülekezeti alkalmaink

- Istentisztelet minden vasárnap 11 órai kezdettel.
- Bibliaóra Keddenként 16:45-től az Oros Optikában.
- Hittanok a megbeszélt időben, az iskolákban.

Karácsonyi istentiszteletek:

Dec. 24.-én 15:00 órakor a gyermekek műsorával egybekötve.

Dec. 25-én 11 órai kezdettel úrvacsorával egybekötve

Dec. 26-án 11:30 órai kezdettel

Az alkalmakra mindenkit szeretettel várunk.

- 2004. októberében a zsinat Izsmán Jónást, ötödéves teológushallgatót, kihelyezte gyülekezetünkbe segédlelkészi szolgálatra.
- 2004. november 21-én főtiszteletű Fazekas László szolgált gyülekezetünkben, s kibocsátotta új segédlelkészünket. Az alkalom szeretetvendégséggel ért véget.

G y e r e k e k n e k

A király nyomában

Éjszaka nagy hó esett, s amikor Pista reggel kinézett az ablakon, szeme-szája elállt a gyönyörűségtől. A faluvégén laktak, nem látott mást, mint ragyogó fehérséget. Sietve öltözött fel. A nagy bögre tej és jó karéj kenyér is gyorsabban fogyott, mint máskor. Alig várta, hogy kiszaladhasson a hóba.

Néhány falat volt már csak hátra, amikor édesapja hazaérkezett. Míg Pista aludt, ő megjárta a pusztát, felkereste az intéző úrkat. Egész nap sok dolog várja még, csak egy kicsit ül oda melegedni a búbos mellé.

-Nem is könnyű ebben a fehér világban eligazodni –meséli.

-Betakart minden utat a hó... Ejnye, ez meg mi lehet?

Valami keményet tapint a zsebében. Előveszi, hát egy levél. Még hozzá nagyon fontos levél, sürgősen oda kellett volna adni az intéző úrnak. Mitévő legyen? Nem ér rá még egyszer nekivágni a nagy útnak. De csillogó szemmel, tette készen elibe áll Pista és lelkesen ajánlkozik, hogy elviszi ő a levelet. Csak a jó édesanyának vannak aggodalmai:

-Ekkora hóban! Amikor út sincsen! Eltévedsz! Megesznek a farkasok!

-Pistának már könnyebb lesz! –pártolja kislánya kérését az édesapa. –Én a nagy csizmámmal tapostam már egy kis utat oda-vissza, neki csak az én csizmám nyomába kell lépnie.

Így történt, hogy Pista jól felöltözködve útnak eredhetett ezen a ragyogó, téli reggelen. Bizony utat nem lehetett látni, mindent betemetett a hó. De neki könnyű dolga volt. Mindig az édesapja nyomába lépett. Ment, amerre a nyom vezette, s gyönyörködött a nagy fehérségben.

Még valaki igyekezett ezen a reggelen szapora léptekkel a pusztá felé. Az intéző úr nagyfia érkezett meg a reggeli vonattal

karácsonyi vakációra. Későn írt, nem várta senki, hazaindult hát gyalogszerrel, s utolérte a buzgón lépegető kislegényt.

-Hogyan lehet az, hogy te nem tévedsz el ebben a hóban, kisöcsém?

Pista csillogó szemmel és büszkén felelt:

-Édesapám most jött ki a pusztáról, s én mindig az ő csizmájának a nyomába lépek.

A fiatal teológus mosolyogva nézett a kipirult arcú gyerekekre.

-Derék fiú vagy. Örölsz, hogy az édesapád nyomában járhatsz? Hát a Király nyomában örömet mennél-e?

S amíg lépkedtek a fehér havon, amerre a nagy csizmák nyoma vezetett, Pista csodálatos dolgokat tudott meg arról, hogyan szólítja el a királyok Királya, az Úr Jézus, az embereket, hogy tanítványai legyenek és a nyomába járjanak...

Amikor átadta a fontos levelet, szép, piros almát kapott az intéző nénitől, a fiatal tisztelendő bácsitól pedig egy Újszövetséget, mert csak az ismeri meg mindig a Király nyomát, aki az Ő beszédét hűségesen olvassa.

Pista úgy érezte, hogy szárnyai nőttek. Nem is ment, de repült hazafelé. Lépkedett a nagy csizmák nyomában és egyre azon örvendezett, hogy ő, Pető Pista, a királyok Királyának a nyomában járhat. Micsoda dicsőséges dolog, de nem mindig könnyű.

Régi pajtása, Miska, sehogy se értette meg, hogy aki a Király nyomában jár, az nem tehet minduntalan rossz fát a tűzre. El is csúfolta anyámasszony katonájának, gyászvitéznek. Akkor reggel is így volt, amikor a folyó jegére hívogatta, hogy csúszkáljanak egyet. Pista tudta, hogy a Király nyoma oda nem vezethet, hisz édesanyja szigorúan megtiltotta. Miska csúfolódva futott le a partról a jégre.

-Nyulam-bulam! Nyulam-bulam! –De szájára fagyott és rémült sikoltásba szakadt a szó, mert a jég reccsent-roppant és Miskát elnyelte a folyó.

-Segítség! Segítség! –Kiáltozott Pista.

Felbukkant Miska sápadt, ijedt arca. Most... most odavezet a Király nyoma a jégre... Pista óvatosan rálép, elkapja Miska kezét, húzza... de a súlyos teher alatt tovább hasad a jég... Pista is elmerül a vízben. Maga sem tudja, hogyan kapja el a fűzfa ágát, hogyan kapaszkodik ki az eszméletlen Miskával a partra. Látja, hogy emberek futnak feléjük, aztán nem tud semmiről semmit.

Láztól piros arccal hánykódik az ágyon. Nem látja, hogy az édesanyja sírva tördeli ágya mellett a kezét. Sokkal szebbet lát. Megy a fehér havon, mint akkor reggel, s előtte ott megy Valaki. Ruhája fehér, fején korona. Mennek egy sugárzó, szép város felé. De a messzeségből segélykiáltás hangzik:

-Pista! Pista!

Miska hangja. A Király megáll és Pistára mosolyog:

-Menj, hívd ide Miskát is.

Eltűnik az aranyváros...

-Miért sírsz édesanyám?

Hetek óta az első szó! Elmúlt a veszély. Pista meg fog gyógyulni. Ragyogó arccal betűzgeti már a másik beteg, Miska, irkalapra ákombákom betűkkel írt levelét:

„Bocsáss meg, hogy kicsúfoltalak! Most már én is ott szeretnék menni a Király nyomában. Köszönöm, hogy megmentetted az életemet.”

Túrmezei Erzsébet

Vers – és prózamondó verseny egyházmegyénkben

A idén is Zalabán, Csontos Vilmos költő falujában került megrendezésre a Barsi Református Egyházmegye vers - és prózamondó versenye – 2004. dec. 4-én. A gyülekezeti templomban összesereglett lelkészeket, gyerekeket, szülőket és pedagógusokat a szervezéssel megbízott Ambrus Erika lelkipásztor üdvözölte, majd Antala Éva lelkipásztor –rövid áhítatban- méltatta az ilyen rendezvények lélekneemesítő szerepét.

A versenyt a községi kultúrházban bonyolították le. Újváry László, a lelkészekből és pedagógusokból álló zsűri elnöke 26 versenyzőt szólított a pódiumra. A versenykiírás szerint istenes verset vagy prózai szöveget kellett választaniuk a versenyzőknek.

Az egyes kategóriák első helyezettjei – óvodások: Zubnár Kitti, elsős alapiskolások: Zsiga Tibor, alsó tagozatos alapiskolások: Kovács Ádám, felső tagozatosok: Vincze István, középiskolások: Nagy Tímea. A prózamondás győztese Kassai Renáta a felső tagozatosok kategóriájában.

Az emléklapok és a díjak átadása után Kuczy Lajos esperes és Ambrus Erika lelkipásztor megköszönték a zalabai gyülekezet vendégszeretetét, Michlian Etelka polgármester és a versenyt szponzorálók támogatását, a versenyzők igyekezetét, valamint a felkészítők és a zsűri áldozatos türelmét. A jövőben is folytatódik e nemes hagyomány.

(Korpás)

Gyertya fénylik

Gyertya fénylik karácsonyfa ágán.
Az ünnepen oly sok öröm vár rám!
Szép ajándék, finom falat, játék...
-De a szívem Valakire vár még!

Jézusom, Te kedves égi gyermek,
Gazdag az lesz, aki Téged nyer meg.
Aki Téged befogad szívébe,
Azt befogadod Te is az égbe!

Siklós József

Az Ipolysági Református Gyülekezet folyószámlája:
0028611663/0900

Adományait, illetve az egyházfenntartási járulékot az istentiszteleti alkalmak előtt vagy a fenti számlaszámra juttathatják el.

Elérhetőség:

Izsmán Jónás
(Oros Optik)

Hlavné námestie 20.

936 01 Šahy

Telefon: 0904/941-236

Email: izsman@tvn.hu